הקדמה מבן המחבר.

ויתברך אדון העולם דרכיו ומורחותיו נלך הורנו ועלנו, ויתגל אלהינו הרחמנו הלוו וכבודו ילוו הגדולה הרם סיני קרבנו, בן יכבד מבותיו בו ביום ליומו, ובמה יתרצה העבד לפני המלך שבשמים, אם לא בקייתו משפטיו חוקיו ומצותיו, ובמה יכבד הבן נשמת אביו בארץ החיים, אם לא בהפיני חולה מעינותיו, להשקות גלן קדשים מדליותיו, למען תרחיבון שפתותיו, והגה אחת״ו הגאון זי״ע מרוב עוזותיו מעולם לא עלה על דעתו לחבר חיזה ספר, ומה גם לכנות שם לאמרותיו אמרי יהי אחרי ספר, ואחבך ר׳ אשר יעצני, ובחסדו עד כה עזרני, לקיום מילי דאבות, נסדר חנוך מהשבות, שכחב להשיב על השאלות, גם ללקט אחריו עוללות, חיזה דבריס אשר השם את עבדו הרחה, כעני המלקט לקט שכחה ופיחה, כאשר על שדה חמד עברתי, כתבי קודם של אבא מארי זכרונו לברכה, נוכר תמנה יהכל פרי׳ אמרתי, ואשים גם אותם על המערכה, וקראתי שם הספר **נורן דוד** ע״ש אחמ״ו המחבר אשר אספו כעמיר גורנו כי דוד הוא השם אשר מבטן אותו יכנו [ע״ש רב גדול ודליק אשר את חשובי בניס ר״ל ובא בחלום לזקנתו הרבנית הצדיקת מ׳ יטל ז״ל ואמר לה הנה בן יולד לכלתך תקראו אותו בשמי דוד ויהי׳ לאיש מופת כן ספרה אם אחמ״ו הרבנית הצדיקת מ׳ ריזל ע״ה] גם שם אהרן המוסף לו מרומז בתיבת גורן בגימטריא וג׳ היתירים ע״ש ג׳ שותפים שבאדם מחוברים, וע״ש ג׳ עמודים תו״ע וגמילת חסדים, שהי׳ תמיד בידי אחמ״ו לאחדים, ואלה הדברים אשר מדעתי העני׳ הוספתי, אותם לבדנה במקום מוסגר הלבתי, וסימנתי אותם בתיבות הגה מבן המחבר, למען לא יתהלף החבן את הבר, גם הדפסתי אותם באותיות קטנות, כראוי למילין זעירין שמדברי הרב יהי׳ שונות, והלבתי לי גם לזכרון שנים ושלשה גרגרים, מאשר זכיתי לכלכל לפעמים את גדולים ממני ואת חבריס, ויהר התגלותינו כבר אמורה להלן בסמוך בלשונו הזהב של אחי הרב וכו׳ מו״ה משה נ״י וכדי לפתוח בד״ת לעתיק מאמר אגדה ג׳ מחיד׳ אחמ״ו על מס׳ כתובות דף ז׳ ע״ב תיס׳ ד״ה מאן דלא אחיס וז״ל:

באר״ד הקשו התוס׳ מאן דלא אחיס בה מ״ש מברכת התורה ובדרוש אגדה אחרינא בכמה חופנים ומקלת מרשוס כאן מילי לאחביבא לי שבפרק הזה כאשר הייני בסוגיא זו נשלם בחסד השית״ב ספר תורה שלי ודרשתי בהאי עניגא ואמרתי לתרן במה שדקדקו הפוסקים דהי״ל מקדש עמו ישראל ע״י קידושין וחופה ועיי׳ בדר״ן שהביא הרבה דעות מהרשונים והגה בהמהרש״ך ח״ת הביא להקב״ה קידש את ישראל ע״י חופה וקידושין והקידושין הי׳ ביאת מצרים וביאת היס והקמת המשכן הי׳ הכניסה לחופה וכן פירש״י בחומש ויהי׳ ביום כלות משה כלת חסר כתיב ככלה שנכנסה לחופה ובהפלאה הביא בשעת מ״ת הי׳ הקידושין והחופה בבת אחת דמתי דכפה עליהם הר כגיגית זה הי׳ החופה והשני לוחות הס הקידושין ורחה לע״ד דאלו ואלו דא״ח דהגה אנו אומרים שיהי׳ עבודתינו מיוחדת להשית״ב בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו והיינו דיש שני מיני ירחה יראה מחמת עונש והשני עבודה מאהבה אחנם אחר שזכה אדם לעבודה מאהבה וזכוך חומרו הגה אז אחיל עליו ירחת התרוממת מגדולת השית״ב והגה עבודה מירחת העונש הוא אצוייר בכל עבד אחרי שיודע שרבו נותן לאחנו ואימתו ואם יעבור על אצותיו יש ביכלתו להרעיבו גם להכותו וליקח חייתו הגה עבד כזה ישמור אצות אדונו בשאר יודע כי כל טובו הוא ביד אדונו אך בשאר אבד העבודה עליו יאמר טוב מותו אחייו ויתרוד באדונו ואם כי אדונו יתיהנו הוא אינו אחפן בחיים בעבודה קשה כזה אחנם כ״ז שהוא אחפן בחיים ח״ת לו למרוד אבל אם יש יכולת באדון זה להנית ולהחיות אז גם אם לא יחפוץ בחיים ויבחר במות ח״ת לו למרוד שאדונו יתיהנו על שמרד בו ואוב יחייהו ויחזור לעבודתו ח״ב לא נשאר לו מקום זולת לבחור בעבודתו והגה הישראל ע״י האותות והמופתים שראו במצרים ידעו שהקב״ה הוא הניתן לאם ומזון ובריאות ובידו להמית עובדי רצונו והגה אמרו נעשה ונשמע ונאמר בקרא זכרתי לך אחד נעוריך לבאך אחרי במדבר בארץ לא זרועה אך בשראו האש הגדולה אחזו בהם כ״ב התוס׳ בשם שבת ואחבו שטוב מותם אקבלת עבודה אמורה אך כפה עליהם השית״ב הר כגיגית והביאו שהוא מוריד שאול ויעל וגם אחרי מות הגוף והגשמה אסורין בידו שוב השלימו נפשם לעבודתם והיינו בכלה שנכנסה לחופה ומוסרת עצמה ברשות בעלה לגמרי ונשלמה העבודה מירחת העונש אך אחי״ז אתחלת העבודה מאהבה ולזה הי׳ בלוחות קידושין שני׳ שע״י הביאו אתיקת התורה והוא נותנת חיים לעושיה וחרות על הלוחות חירות כתיב שנעשים בני חורין מיהר״ר כי אחשו בהבלי העולם ודבקה נפשם באור אחת ועי״ז נעשו בני חירין אמלכיות ואלאך אחות אך שוב נגמרת החופה זאת שנכנסים לעבודת ירחת התרוממת והגה לא יגיע אדם לזה עד יבטל אדם אהות נפשו ויצייר אמיד בנפשו שהוא אפס ואין ורק רצון הבורא יתי״ש אקיימו וזה הי׳ אדגיגת משה רבינו שאמר ונחנו מה ואלנו הי׳ ירחה אילתא זוטרי ואומר אני שלזה זכו ישראל בהשראת שכינה באשכן שנאמר בה וירח כל העם וירונו היינו אדריגת האהבה והשמחה ויפלו על פניהם זה העבודה אירחת התרוממת וזה הוא החופה שמיסר נפשו לעבידה זו יען שאדריגה זו היא אדריגת הגבינים לכן אמר אקדש עמו ע״י חופה וקידושין ר״ל שאתחילה פעל בחסדו שהשלאנו נפשותינו בעבודה אירחת העונש וזה הי׳ ע״י כפיית הר כגיגית ושוב קידושין שנאקדשו שנית לעבודה אהאהבה וירחת התרוממת ודו״ק:

ועתה שוב נשוב לפרש זאת ברכת התורה והגה אפורש יולא אהשים דפסחים דוקא היכי דכולי חלא הולאה אז אין אותמין בברוך אבל כשאם הולאת אלוקות אותמין והגה לפי״ז אומר אני שברכת התורה אשר בחר בנו וכן ברכת התורה שלאחריו כל אחד שני לדברים הן להגה הרמב״ן בפי׳ כי חלא כי היש טעם לכל אצוה ואצוה ותירן כל האתמרים האותרים לזה ע״י״ש בפי׳ שליח הקן והגה נתן הקב״ה לנו שנעיי׳ בטעמי האצות ובאברותיהם ועי״ז יולדו לנו דינים אחודשים והרחה הקב״ה למשה כל אה שאלאוד ויהק עתיד לאחדש ואפ״ה אתמו הקב״ה בתורתו לאתן נזכה בה שאנחנו אתנץ זאת בשכלינו והגה אלאלה הקב״ה אסר לנו התורה פשוטה כל דבר ודבר בהלכה למשה אסיני ולא הי׳ נתן בכח שכלינו לפלפל בתורתו בעיון וגם זה הבדילנו אן העמים שהוציע׳ חוקיו ואשפטיו ובחר בעמו ישראל אשר יהיו אשמרתיו ובאשר אלך בשר ודם יריס אים ויאן לו אשמרת בביתו וחומתו הלא ישמח זה אכ״ש אנו עמו ועבדיו אך שוב נותנין הודאה שנאן לנו תורתו ר״ל שאתם תורתו וזכה לותנו שאתגלה ע״י אחכמינו הקדושים והגה כבר ביאר הרמב״ן בהגרת תימן שכל האעיין בתורתינו הקדושה ויסביע נפשו אלוף אתרותי׳ ויאנץ בה לדברי חפץ יוכל לרחות כי היא תורה אן השמים כי ילאה ואקלר